

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΞΟΥΘ

ἢ
τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ

ὑπὸ Ἰακώβου Γ. Πιτζιπίου. (1)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Κεφάλαιον Α'.

Ὁ Καλλίστρατος Εὐγενίδης καὶ ὁ Πίθηκος Ξούθ.

Ὁ Καλλίστρατος Εὐγενίδης, ἀγωνιστὴς καὶ τραπεζίτης, ἐνομιζέτο ὁ πλουσιώτερος, εὐφύεστερος, πολυμαθέστερος καὶ εὐγενέστερος νέος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπιστρέψας κατὰ τὸ ἔτος 1844 ἐκ τῶν ἀνα πάσαν τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην σπουδαίων καὶ μακρῶν αὐτοῦ περιηγήσεων, ὅπου εἶχε διδαχθῆ ἐν βραχεῖ διαστήματι χρόνου ὅλα τὰ φιλολογικὰ, φιλοσοφικὰ, ἐπιστημονικὰ, καὶ πολιτικὰ μαθήματα, τὰς ὥραιάς τέχνας καὶ πολλὰς παλαιὰς καὶ νέας γλώσσας, κατόκει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος πλησίον τῶν Ἀνακτόρων, περιμένων τὴν ἀφευκτὸν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ δυνηθῆ νὰ ὠφελήσῃ διὰ τῶν ὑψηλῶν γνώσεων, τῶν ἐξόχων ἀρετῶν καὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ πείρας τὴν πατρίδα, τὸ ἔθνος, τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν διατριβὴν αὐτοῦ εἶχεν ἀγοράσει εὐφυσίαν τινα πίθηκον ἐκ τοῦ γένους τῶν Ὁρανγκουτάνων, ὀνομαζόμενον Ξούθ, τὸν ὁποῖον ὁ πρῶτος αὐτοῦ δεσπότης, εἰς τῶν σφόδρα πλουσίων καὶ περιφανῶν λόρδων τοῦ τόπου, εἶχε τόσον ἐξημερώσει, ὥστε μετεχειρίζετο αὐτὸν κατ' Ἀγγλικὴν ἰδιοτροπίαν ὡς θαλαμηπόλον, ἐνασμενιζόμενος νὰ συνεννοηθῆι μετ' αὐτοῦ διὰ σχημάτων καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστροφῆς τὴν ὁποίαν ὁ εὐγενὴς λόρδος ἠσθάνετο δασάκις ἠναγκάζετο νὰ ταπεινωθῆ εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὰς θελήσεις αὐτοῦ

διὰ τοῦ λόγου πρὸς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους· στιγματῆσας δὲ ποτε ὁ ῥηθὴς λόρδος κατὰ τὸν Αὐγουστον μῆνα μετὰ τινος Κόμητος ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὰς 28 τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς δὲν θέλει βρέξῃ εἰς Λονδῖνον καὶ ψευθεὶς τῆς ἐλπίδος, διότι δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔπεσε ῥαγδαία βροχὴ, ὁ λόρδος μὴ καταδεχόμενος νὰ φανῆ, ὅτι ἐνίκηθη πληρόνων πρὸς τὸν Κόμητα τὰς δέκα λίρας, τὰς ὁποίας εἶχον προσδιορίσει ὡς πρόστιμον τοῦ στιχήματος, ἀπηγγονίσθη τὴν νύκτα ἀφ' ἐνὸς τῶν στύλων τῆς κλίνης αὐτοῦ· ἕνεκα τούτου ὁ θαλαμηπόλος Ξούθ, πωληθεὶς κατὰ τὴν γενομένην δημοπρασίαν τῶν πραγμάτων τοῦ ἀπηγγονισθέντος Λόρδου, μετέβη εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ εὐγενεστάτου ἡμῶν συμπολίτου.

Ἄν δὲ καὶ γενικῶς οἱ Ὁρανγκουτάνοι διακρίνονται μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν πίθηκων διὰ τῆς μεγάλης αὐτῶν πρὸς τὸν ἀνθρώπον ὁμοιότητος, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη ἀπεκαθίστατο ἔτι μᾶλλον καταπληκτικωτέρα ἐπὶ τοῦ πίθηκου Ξούθ, ἕνεκα τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ μορφῆς, τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος, τοῦ βαθμοῦ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἐξαισίων προτερημάτων τοῦ ζώου τούτου· ὁ πίθηκος Ξούθ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνεδύετο μακρὸν φόρεμα, ἐφόρει πέδιλα, καὶ ἔφερον εἶδος πῆλου ἐπὶ τῆς κακοσχηματισμένης αὐτοῦ κεφαλῆς· αὕτη δὲ καὶ ἡ ῥυπαρὰ καὶ δασύτριχος μορφή τοῦ

(1) Ἐπειδὴ καὶ τὸ σῆγμα τοῦτο θέλει τυπωθῆ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, ἀπαγορεύεται πάσα μετατόπισις αὐτοῦ.

προσώπου αὐτοῦ, αἶ τε μαλλώδεις καὶ εἰς ὀξεῖς ὄνυχας ἀπολήγουσαι αὐτοῦ χεῖρες καὶ ἡ παντελής ἔλκειψις τοῦ λόγου ἦσαν σχεδὸν τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ, τὰ διακρίνοντα τὸ ἄλογον τοῦτο ζῶον ἀπὸ τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν πλάσματος τῶν χειρῶν τοῦ δημιουργοῦ.

Ἄλλ' ἀφοῦ εἶπομεν τσαῦτα περὶ τοῦ πιθήκου Ψούθ, ἤθελεν εἰσθαι ἄδικον νὰ μὴν εἴπωμέν τι καὶ περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ εὐγενεστάτου αὐτοῦ δεσπότη, μάλιστα ἐν ᾧ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τοῦ Καλλίστρατου Εὐγενίδου δὲν εἶναι οὔτε ὑψηλότερον, οὔτε μᾶλλον πολύκλονον παρά τὸ τοῦ πιθήκου Ψούθ. διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀγωγιάτης ἐκ Τραπεζοῦντος, ὠνομάζετο ἀπλῶς Γιάννης ἀγωγιάτης Τραπεζοῦντιος· πλουτήσας δὲ ἀνελπίστως κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, ἀπέστειλε τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν Κώλια ἐπὶ Εὐρώπην, διὰ νὰ ἐξευγενισθῆ καὶ φωτισθῆ· δύο δὲ μῆνας μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφήν τοῦ Κώλια, ὁ Γιάννης ἀπέθανεν ἀφήσας αὐτὸν κληρονόμον μεγάλης χρηματικῆς καὶ κτηματικῆς περιουσίας.

Ὁ Κώλιας λοιπὸν τοῦ Γιάννη ἀγωγιάτου Τραπεζοῦντιοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ πεφωτισμένῃ Εὐρώπῃ περιήγησιν αὐτοῦ, ἐνόμισε κατάλληλον νὰ μεταβάλῃ ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον τὸ μὲν Κώλιας, εἰς τὸ Καλλίστρατος, τὸ δὲ Γιάννης, εἰς τὸ Εὐγενίδης, τὸ δὲ ἀγωγιάτου, εἰς τὸ ἀγωνιστοῦ, καὶ τὸ Τραπεζοῦντιος εἰς τὸ Τραπεζίτης· καὶ οὕτως ἐσφουρηλάτησε θαυμασίως τὸ ὄραϊόν αὐτοῦ ὄνομα, Καλλίστρατος Εὐγενίδης Ἀγωνιστῆς καὶ Τραπεζίτης· ὑπὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχε γνωστός εἰς ὅλον τὸν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους κόσμον, καὶ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξύμνον οἱ Ἐφημεριδογράφοι τῆς πρωτεύουσας τὰς πατρογονικὰς σπανίας αὐτοῦ ἀρετὰς, ὡσάκις ἐπλήρωνεν ἀνά 30 λεπτά τὸν στίχον εἰς μετρητὰ, καὶ τακτικῶς τὴν ἐξαμηνιαίαν αὐτοῦ συνδρομὴν.

Ὁ Καλλίστρατος λοιπὸν ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην, ἔχων πλήρεις κάλλους, εὐγενείας καὶ ἠρωϊσμοῦ ὄνομα καὶ ἐξοδεύων ἀφθόνως τὰ χρήματα τοῦ μακαρίτου πατρὸς αὐτοῦ Γιάννη, εἰσῆχθη λίαν εὐκόλως καὶ ἀμέσως εἰς ὅλας τὰς συναστροφὰς τῶν Ἀθηνῶν, παρευρίσκειτο εἰς ὅλους

τοὺς χοροὺς τῆς αὐλῆς καὶ προσεκαλεῖτο εἰς ὅλα τὰ διπλωματικὰ γεύματα τῶν ὑπουργῶν καὶ ξένων πρέσβων· ὅλοι δὲ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τῆς πρωτεύουσας (καὶ μάλιστα οἱ Εὐρωπαῖοι) ἐθαύμαζον ἐκάστοτε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀγχινοίαν, τὰς ὑψηλὰς γνώσεις καὶ τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν, καὶ προσέθεσαν εἰς τὸ σχοινοτενὲς ὄνομα τοῦ Καλλίστρατου τὴν προσηγορίαν le genie Grec, ὁ περιούστατος Ἕλληνας· καὶ ἀληθῶς δὲν ὑπῆρχεν ἔθιμον, ἢ συρμὸς Εὐρωπαϊκός, τὸν ὁποῖον ὁ Καλλίστρατος νὰ μὴν ἐμιμῆτο ἀμέσως, καὶ μάλιστα νὰ μὴ φέρῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς τελειότητος· οἱ ῥάπται, οἱ ὑποδηματοποιοὶ, οἱ κουρεῖς, οἱ μυρσφοί, οἱ πιλοποιοὶ, καὶ αἱ πλύστραι τῶν Ἀθηνῶν ἴσταντο ἀείποτε ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ὡσάκις τὸ βαρόμετρον τοῦτο τοῦ δυτικῆς συρμοῦ διέβαινε, διὰ νὰ παρατηρήσασιν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, νὰ περιεργασθῶσι καὶ μυρισθῶσι, καὶ οὕτω νὰ κανονίσωσι πάσας τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν· διὰ κοινῆς γνωμοδοτήσεως διωρίσθη προστάτης τοῦ θεάτρου, πρόεδρος τῆς φιλαρμονικῆς εταιρίας, ἔφορος τῆς λέσχης, ῥυθμιστῆς τοῦ Ἰπποδρομίου, κανονιστῆς τῶν δημοσίων ἑορτῶν καὶ γενικὸς κοσμητῶν καὶ εἰσηγητῆς ὄλων τῶν χορῶν τῆς πρωτεύουσας· καὶ δικαίως ἤθελεν ὁμοιώσει τις τὸν Καλλίστρατον πρὸς ἠθικὸν βορβοροφάγον, τὸν ὁποῖον ἡ δυτικὴ φιλοκαλία ἔρριψεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ καθάρισεν τὸ κλασικὸν τοῦτο ἔδαφος ἀπὸ μικρῶν τινῶν ἀπηρχαιωμένων κηλίδων, τὰς ὁποίας δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐξελείψωσιν ἢ ὑπὸ τῶν περιφύμων διαχειριστῶν τοῦ δανείου ἐπινοηθεῖσα Εὐρωπαϊκὴ διάπλασις καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀμόρφων καὶ ἀκατεργάστων Ἑλληνικῶν ἠθῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν θαλάμων τῆς οἰκίας τοῦ Καλλίστρατου ὑπῆρχε κεκοσμημένον διὰ τῆς λεπτομερεστεράς ἀπομιμήσεως τῶν εὐγενῶν κληρονομιοῦχων νέων τῆς δύσεως· ἡ αἴθουσα, ἡ θάλαμος τῆς ὑποδοχῆς, περιεῖχε Γαλλικὰ ἀνακλιντήρια ἐκ μεταξοχρόνων ὑφασμάτων, Ἀμερικανικὰ αἰώρας, Ἀγγλικούς καθρέπτας, Μαροκηνοὺς τάπητας, καὶ κατὰ μέσον μεγάλην στρογγύλην τράπεζαν ἐξ ὠραίου μαρμάρου τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καρράρας, ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς ὁποίας ἴστατο ὡς πυραμῖς δλόχρυσος Περσικὴ καπνοσύριγξ ἐκ Κιναϊκοῦ λευκαργίλου· περὶ

δὲ τὸ ἀνατολικὸν τοῦτο μαυσωλεῖον ἔκειντο διάφορα χρυσοδεμένα βιβλία εἰς Κιναϊκὴν, Σανσκριτικὴν, Μογγολικὴν, καὶ Βιρμανικὴν γλῶσσαν, πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ διασκέδασιν τῶν περὶ αὐτὸν φιλῶν εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναπτροφὰς τοῦ Καλλιστράτου· ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἐκρέματο μεγάλη εἰκὼν, ἔχουσα ὕψος μὲν πέντε πηχῶν, πλάτος δὲ περίπου ἑπτὰ, παριστώσα διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέροντα πλατυτάτην φουστανέλαν, ἐπὶ δὲ τῶν ὤμων χρυσᾶς Εὐρωπαϊκᾶς ἐπωμίδας ἀρχιστρατήγου καὶ ἔχοντα τὸ στήθος κεκαλυμμένον ὑπὸ πλήθους Εὐρωπαϊκῶν παρασήμων· ὁ παριστώμενος οὗτος ἦρωες εἰς μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκράτει ῥομφαίαν, δι' ἧς ἐφαίνετο θερίζων τοὺς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κειμένους Ὀθωμανοὺς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐφαίνετο στηρίζων ἐπὶ τινος φρουρίου τὴν κυανόλευκον Ἑλληνικὴν σημαίαν· κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνας ὑπῆρχε γεγραμμένη χρυσοῖς γράμμασιν ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή « ὁ ἦρωες πατήρ μου ἀνυψῶν πρῶτος τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῶν Θερμοπυλῶν, κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, τῷ πρώτῳ ἔτει καὶ μηνὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως. » Παρὰ δὲ τὴν εἰκόνα ταύτην ἐκρέματο ἄλλη μικροτέρα παριστώσα εὐγενῆ κυρίαν ἐνδεδυμένην λαμπρὰ Εὐρωπαϊκὰ φορέματα, ἀνακεκλιμένην ἐπὶ χρυσοῦφάντου θρόνου, κρατοῦσαν βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἀναγινώσκουσαν μετὰ προσοχῆς· κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνας ταύτης ἐφαίνετο ἡ ἐπιγραφή « ἡ ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου καταγομένη μήτηρ μου, ἀναγινώσκουσα τὴν ὑπὸ τῆς ἐξαδέλφης αὐτῆς Δουκίσσης Ἀμπραντῆς ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος ».

Διάφοροι δὲ ἄλλαι πλουσίως περιεχρυσωμένα εἰκόνες, παριστώσαι τὰ καταπληκτικώτερα συμβάντα τῆς ἱστορίας τῆς Χαλιμᾶς καὶ τοὺς λαμπροτέρους ἄθλους τοῦ Δονκισότου, ἐκάλυπτον τοὺς διὰ τῶντριῶν χρωμάτων τῆς Γαλλικῆς σημαίας χρωματισμένους τοίχους τῆς αἰθούσης· διότι ὁ νέος, τὸ λέγομεν ἐν παρόδῳ, ἠγάπα πολὺ τοὺς Γάλλους, κυρίως διὰ τὸ πολυχρῶματον αὐτῶν.

Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν θαλάμων τὸ μὲν σπουδαστήριον περιεῖχε λαμπρὰν βιβλιοθήκην, ἐμπεριέχουσαν

διάφορα χρυσοδεμένα βιβλία· μεταξύ δὲ τῶν ὠραίων ἐρμαρίων τοῦ σπουδαστηρίου τούτου ὑπῆρχε μάλιστα ἐν, τὸ ὅποσον ὁ Καλλίστρατος εἶχεν ἀγοράσει εἰς Παρισίους κατὰ τινὰ δημοπρασίαν χρεωκοπήσαντός τινος ἐμπόρου, κατεσκευασμένον ἐκ λευκοῦ ἔβενου καὶ φέρον μεγάλην κεχρυσωμένην ἐπιγραφὴν, κρατουμένην ὑπὸ δύο ἀναγλύφων παριστῶντων, τοῦ μὲν τὸν κερδῶν Ἑρμῆν, τοῦ δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λέγουσαν αἰδιαιτέρα συμφέρορτα καὶ λογαριασμοί » ὑπὸ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ Καλλίστρατος ἐπρόσθεσε « Καλλιστράτου Εὐγενίδου ἀγωνιστοῦ καὶ τραπεζίτου ἀγαθῆ τέχης » καὶ προσδιώρισε τὸ ὠραιότατον τοῦτο ἐρμάριον διὰ τὰ συγγράμματα τῆς ὑψηλῆς διπλωματείας, τὰ ὅποια εἶχε παραγγείλει εἰς διαφόρους βιβλιοπώλας τῆς νέας Γεφύρας τῶν Παρισίων· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ μὲν θῆκαι τοῦ πολυτίμου ἐρμαρίου ἦσαν χαμηλαί, τὰ δὲ ῥηθέντα συγγράμματα σταλέντα εἰς Ἀθήνας πρὶν γὰ προφθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Καλλιστράτου, δι' ἧς ἔπεμπε τὸν ἕξαμον τοῦ ὕψους τῶν παραγγελθέντων βιβλίων, τὰ συγγράμματα, λέγομεν, ταῦτα ἦσαν τὰ μὲν εἰς φύλλον, τὰ δὲ εἰς μέγα τέταρτον, τὰ δὲ διαφόρων μεγεθῶν, ὁ Καλλίστρατος ἐξοικονόμησεν εὐστόχως τὴν δυσκολίαν ταύτην, κόψας δι' ἐπιτηδείου τεχνίτου τὸ ἐξέχον μέρος τῶν βιβλίων καὶ ἰσομετρήσας αὐτὰ κατὰ τὸ ἐμβαδὸν τῶν θέσεων τοῦ πολυτίμου ἐρμαρίου· τὰ δὲ ἀποκοπέντα ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τεμάχια συνέλεξεν εἰς ἕτερον ἐπίσης κομψὸν ἐρμάριον, ἐπιθέσας τὴν ἐπιγραφὴν « λείψανα ἀρχαιοτήτων », περὶ δὲ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τούτου ἐρμαρίου, ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ τοίχου διάφορα ἄλλα ἀρχαιολογικὰ πολύτιμα πράγματα φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν τὰ ὀμματουᾶλια τοῦ Ὀμήρου, ἡ ταμβακοθήκη τοῦ Σωκράτους, αἱ ἐπωμίδες τοῦ Φωκίωτος, ἡ καπνοσύριγξ τοῦ Πεισιστράτου, τὰ ὑποδήματα τοῦ Διογένους, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ χάριν τοῦ συρμοῦ φιλαρχαιολόγου Καλλιστράτου κατὰ τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην διατριβὴν αὐτοῦ.

Ὁ θάλαμος τοῦ πρῶτον ἡλλωπισμοῦ τοῦ Καλλιστράτου ἦτον ἐπίσης κομψὸς καὶ ὠραίος· τέσσαρες ὑπερμεγέθεις καθρέπται ἐστάλιζον τοὺς τέσσαρας τοίχους αὐτοῦ· ἔμπροσθεν δὲ ἐκάστου καθρέπτου

ἴστατο μεγάλη τετράπλευρος μαρμαροσκέπαστος τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴσταντο ἀναμιξῆ ἀγάλματα τῆς Παφίας Θεᾶς, τοῦ Πανός, τοῦ Πριάπου, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἄλλων θεοτήτων τῆς ἀρχαιότητος, διάφορα εἶδη νευροσπάστων ἐξ ἀργίλλου, παριστιῶντων πιθήκους, γαλαῶς, κύνας, γελοτοποιά σχήματα νάνων καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀγγεῖα πλήρη ἀνθῶν καὶ πλήθος ληκύθων πεπληρωμένων ἐκ τῶν εὐωδестέρων ἀρωμάτων τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ θαλάμου τούτου ὑπῆρχον τέσσαρα ὠραῖα ἐρμάρια ἐμπεριέχοντα τὰ διάφορα φορέματα τοῦ Καλλιστράτου· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ θαλάμου ὑψοῦτο εἰδός τις ἀναλογεῖου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐνίπτετο καὶ ἐκαλλωπίζετο ὁ Καλλίστρατος. Αἱ δὲ διάφοροι θέσεις τοῦ ἀναλογεῖου τούτου περιεῖχον διάφορα ψαλίδια, ἀπόμακτρα, κτένια, βελονίδας, ὠτογλυφίδας, ὠνοχορίνας, λαβίδας, δοχεῖα, πινάκια, σάπωνας, ὀξείδια, ὀδοντοκόνοις, πίτυρα, πηλοὺς, μυρέλαια καὶ ἐπὶ πᾶσι μικρὸν τετράγωνον προσκεφάλαιον ἐκ χρυσοῦφάντου μεταξωχνοῦ ὑφάσματος ἐρυθροῦ χρώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο σταυροειδῶς τεθειμένα δύο πεπαλαιωμένα ξυράφια, τὰ ὁποῖα ὁ Καλλίστρατος ἐδείκνυεν εἰς ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν, λέγων ὅτι εἶναι τὰ ξυράφια, δι' ὧν ἐξυρίζετο ὁ μέγας κατακτητὴς τοῦ κόσμου, ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ εἰς Παρισίους πληρόνων μόνον δέκα χιλιάδας φράγκα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε συγκατανεύσει νὰ παραχωρήσῃ εἰς οὐδένα οὐδ' ἀντὶ μεγάλων θησαυρῶν διὰ τὸ πολῦτιμον τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Ὁ κοιτῶν, τὸ ἐστιατόριον καὶ οἱ λοιποὶ θάλαμοι τῆς οἰκίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Καλλιστράτου ἦσαν κεκοσμημένοι ἐπίσης λαμπρῶς καὶ μετὰ μεγάλης Εὐρωπαϊκῆς φιλοκαλίας, μεθ' ἧς ἀναμιγνύμενα, φυσικὰ τινα ἔθιμα καὶ ὀρέξεις τῆς παλαιᾶς πατρίδος τοῦ Καλλιστράτου, ἀπστέλουν ἐντελὲς δεῖγμα τῆς ὀνομαζομένης ἀ ν α τ ο λ ι κ ῆ ς φ ι λ ο κ α λ ί α ς, τὴν ὁποίαν οἱ εὐγενεῖς Εὐρωπαῖοι μετὰ τῆς σπουδῆς ἀπομιμοῦνται, συγκλῶθοντες οὕτως εὐφυῶς καὶ ἐναρμονίως διὰ τῆς τερατώδους ταύτης ἀναμιξέως τὰ τοσοῦτον ἀλλήλων ἀφεστῶτα.

Ὁ ἡμερούσιος βίος τοῦ Καλλιστράτου ὑπῆρχεν

ἐπίσης αὐστηρῶς κανονισμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν εὐγενῶν τῆς δύσεως νέων· ἐγειρόμενος τῆς κλίνης περὶ τὰς ἑννέα πρὸ μεσημβρίας παρουσιάζετο ἐνώπιον τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰκόνας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπακολουθούσης αὐτὸν πάσης τῆς ἐαυτοῦ θεραπείας, ἧς προηγεῖτο ὁ πίθηκος Ξούθ, καὶ ἠσπάζετο μετὰ κατανύξεως τὴν πατρικὴν χεῖρα· ἀκολουθῶς δὲ ὁ πίθηκος Ξούθ, καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρεταὶ γονατίζοντες ἐνώπιον τῆς εἰκόνας καὶ διασταυροῦντες τὰς χεῖρας, ἠσπάζοντο μετ' εὐλαβείας τὸν πόδα τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἥρωος τῆς Ἑλλάδος· εἶτα δὲ μετεφέροντο καὶ ἔπραττον τὰ αὐτὰ καὶ ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς ἐνδόξου ἀπογόνου τῶν Πορφυρογενήτων· μετὰ δὲ τὴν ἐθιμοταξίαν ταύτην, οἱ μὲν λοιποὶ ὑπηρεταὶ ἀπήρχοντο μετὰ σιωπῆς ἕκαστος εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ δὲ Καλλίστρατος μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου Ξούθ μόνου εἰσῆρχετο εἰς τὸ καλλωπιστήριον, ὅπου ἀφοῦ ἐξυρίζετο διὰ τῶν περιφήμων ξυραφίων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνίπτετο, ἐκαθάριζεν ἐπιμελῶς τοὺς ὄνυχας, ἔτριβε τοὺς ὀδόντας, καὶ ἀπέσπα δι' ἀργυρᾶς λαβίδος τινὰς τρίχας ἐκ τοῦ μετώπου καὶ τῶν μυκτῆρων αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τὴν κεφαλὴν διὰ μύρων καὶ ἄλλων διαφόρων ἀρωματικῶν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην, παρατεινομένην πολλάκις μέχρι μεσημβρίας, ὁ πίθηκος Ξούθ ἴστατο γονυπετῆς κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ προσφέρων ἕκαστοτε μετὰ σιωπῆς εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτοῦ δεσπότην τὸ ἀναγκαιῶν ἀπόμακτρον, ἢ μῦρον· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ταύτης ὁ Καλλίστρατος μεταβαίνειν εἰς τὸ ἐστιατόριον ἔκαμνε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον ἀποκαλλωπιστήριον πρόγευμα καὶ μετὰ ταῦτα καταβαίνειν τῆς οἰκίας εἰσῆρχετο εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐξωγραφισμένα τὰ οἰκογενειακὰ παράσημα, ἔχων ὀπισθεν τῆς ἀμάξης δύο ὑπηρετάς, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔφερε στολὴν λοχαγοῦ τῆς φάλαγγος· ὁ δὲ χρυσοῦφαντον Εὐρωπαϊκοῦ ὑπηρετοῦ στολὴν, καὶ ἀπῆρχετο πρὸς ἐπίσκεψιν ἕκαστου τῶν ὑπουργῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν πρέσβειων. Ἀφοῦ δὲ διεπραγματεύετο ἐκεῖ ὅλα τὰ μεγάλα πολιτικὰ συμφέροντα τῆς ἡμέρας, διευθύνετο πρὸς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου, ὅπου κατῴκει μετὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς οἰκογενείας ἡ ὠραία Σουλτανίτζα, βασίλισσα

τῆς καρδίας τοῦ Καλλιστράτου· διαμένων δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν διηγείτο πρὸς αὐτὴν ὅσα ὠμίλησε μετὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ ξένων πρέσβων, καὶ συσκεπτόμενος καὶ λαμβάνων τὰς ὁδηγίας αὐτῆς περὶ τοῦ μεγάλου μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου εἰσερχόμενος εἰς τὸ καλλωπιστήριον ἔκαμνε τὸν ὀνομαζόμενον καλλωπισμὸν τοῦ γεύματος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγευματίζεε μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἦτο προσκεκλημένος παρὰ τινι Εὐρωπαϊκῷ πρέσβει.

Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ὁ Καλλίστρατος, ἀφοῦ συνδιελέγετο ὀλίγον μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, μετέβαινεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἐξαπλούμενος ἐπὶ σκίμποδος καὶ καπνίζων μακρὰν πίππαν ἠκραζέτο τὸν γραμματεῖα αὐτοῦ Μαρκιζοδελατουρναμπρόσσαν (Marquis dela Tourne—broche) εὐγενῆ Γάλλον, ὅστις ἰστάμενος ὄρθιος ἐνώπιον τοῦ Καλλιστράτου, ἤρχιζε τὴν ἀνάγνωσιν ὄλων τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἐπιστολῶν ὅσα, ἐλάμβανε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μέχρις οὗ ἀποκοιμιζομένου τοῦ Καλλιστράτου, ὁ μὲν γραμματεὺς αὐτοῦ διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν δι' ἐπιτατικῷ νεύματος τοῦ πάντοτε παρευρισκομένου ἀρχιθαλαμηπόλου Ξουθ, καὶ παραδίδων εἰς τὸν πίθηκον ὅλα τὰ ἀναγνωσθέντα καὶ μὴ, ἔγγραφα, ἐξήρχετο ἡσυχως, ὁ δὲ Ξουθ συλλέγων τὰ πάντα περιετύλισσεν ἐπιμελῶς, καὶ κλείων τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τοῦ Καλλιστράτου κατήρχετο εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ τὴν κάμη τὰς ἀπαντήσεις, ἤτοι τὴν καύση αὐτὰ, κατὰ τὴν ῥητὴν αὐστηρὰν διαταγὴν τοῦ Καλλιστράτου, πρὸς διατήρησιν τῶν ἐν αὐτοῖς δημοσίων καὶ ἀτομικῶν ἀπορρήτων τοῦ μεγάλου ἀνδρός· μολονότι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὁ πίθηκος, γαργαλιζόμενος, φαίνεται, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τῶν φαγητῶν, ἀντὶ τὴν καύση αὐτὰ ὁ ἴδιος, παρέδιδεν εἰς τὸν Ἰσπανὸν παραμάγειρον Λασμαρίλλας (Las—Marillas) ἐλάμβανε παρὰ τούτου ἐπὶ πίνακος τὴν μερίδα τῆς τροφῆς αὐτοῦ, καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, ὅπου ἐγευματίζεν ἡσυχως· ὁ δὲ παραμάγειρος νομίζων ἀσωτεῖαν τὸ νὰ καίωνται κατ' ἐκάστην τόσα χαρτία, ἐπώλει αὐτὰ εἰς τοὺς παντοπώλας πρὸς ἐξήκοντα λεπτὰ τὴν ὀκάν.

Ὁ πίθηκος Ξουθ ἀφοῦ ἐγευματίζεν, ἐπέστρεφε καὶ ἴστατο ὄρθιος ἔξω τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τοῦ Καλλιστράτου, ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἀντικρὺ αὐτοῦ μέγα ὠρολόγιον· ἅμα δὲ ὅτε ἐσήμεινεν ἡ ὀγδόη ὥρα, εἰσήρχετο ἀμέσως εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐξῦπνιζε τὸν δεσπότηναυτοῦ, ὅστις ἐγειρόμενος ἐξυρίζετο καὶ ἔκαμνε τὸν παρ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον ἐσπερινὸν καλλωπισμὸν, τοῦ ὁποίου τελειωμένου, κατέβαινεν, εἰσήρχετο εἰς τὴν ἀμαξάν αὐτοῦ καὶ μετέβαινε ποτὲ μὲν εἰς τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφὴν τινος πρέσβους, ποτὲ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ Σουλτανίτζας· εἰς δὲ τὰς δύο ἢ τρεῖς μετὰ μεσονύκτιον παρεδίδετο εἰς τὸν νυκτερινὸν ὕπνον μέχρι τῆς ἐρχομένης πρωΐας.

Τοιοῦτός τις ὑπῆρχε σχεδὸν ὁ ἡμερούσιος κανονισμὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ περιουστάτου τῶν Ἀθηναίων νέου.

Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν ἐξεληθόντος τοῦ Καλλιστράτου, ὁ θαλαμηπόλος Ξουθ μείνας μόνος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, συνέλαβεν, ἀγνοοῦμεν πόθεν κινούμενος, τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ξυρίση καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· περιβαλὼν λοιπὸν περὶ τὸν τράχηλον τὸ χρυσοκέντητον ὠμόλινον, τὸ ὁποῖον εἶχε κεντήσει διὰ τὸν Καλλίστρατον ἡ ὠρχία Σουλτανίτζας, καὶ λαβὼν ἐν τῶν ἐνδόξων ξυραφίων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ στάς ἐνώπιον τοῦ ἀντικρῦ τῆς θύρας καθρέπτου, ἤρχισε τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶτε ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τοῦ πίθηκου, εἶτε ἐκ τῆς σκληρότητος τῶν τριχῶν αὐτοῦ, εἶτε καὶ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ σιδήρου ἐθισμένου νὰ ἀποκύρη τὰς τρίχας μόνον μεγάλων ἀνδρῶν, ὁ πίθηκος δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ αὐδόλως εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην· κρατήσας λοιπὸν τὸ ἐν ξυράφιον εἰς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ τοῦ ἐτέρου.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ξουθ στενοχωρούμενος διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἔτριβε διὰ τοῦ δευτέρου ξυραφίου τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ἀνοίγει αἴφνης ἡ θύρα τοῦ θαλάμου καὶ ὁ ἀντικρὺ καθρέπτου δεικνύει εἰς τὸν πίθηκον τὸν εἰσερχόμενον αὐτοῦ δεσπότην· ἡ δὲ θέα τοῦ Καλλιστράτου ἐνέπνευσε τοσοῦτον φόβον εἰς τὸν πίθηκον, ὥστε νεκρωθεὶς σχεδὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς

ἀμφοτέρω τὰ ξυράφια, τῶν ὁποίων τὰ θρύμματα διεισκορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Καλλίστρατος κυριεύεται ὑπὸ φρικώδους μά-
νίας βλέπων κατακερματισμένον τὸν πολῦτιμον αὐ-
τοῦ θησαυρόν· ὀλόκληρος ἢ Ἑλλάς· πυρπολουμένη καὶ
καταστροφόμενη, ὀλόκληρος ἢ Εὐρώπη καὶ ὅλος ὁ
κόσμος καταποντιζόμενος, δὲν ἤθελον ἐμπνεύσει εἰς
αὐτὸν τοιαύτην ἀπαρηγόρητον καὶ μανιώδη θλίψιν.
Εἰς τὴν ὄρμηλιν τοῦ πάθους αὐτοῦ ἀρπάζει ἐκ τοῦ πο-
δῶς τὸν πῖθηκον καὶ περιστρέφων μανιωδῶς αὐτὸν εἰς
τὸν ἀέρα (διότι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἠδυνάθειαι δὲν εἶ-
χον εἰσέτι καταστρέψει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν φυσικὴν
εὐρωστίαν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀγωγιάτου Γιάννη) κτυπᾷ
αὐτὸν κατὰ γῆς, τὸν καταπατεῖ διὰ τῶν ποδῶν αὐ-
τοῦ, καὶ τὸ χρυσοῦφαντον ὠμόλινον, ἐεδαμμένον εἰς
τὸ αἷμα τοῦ πῖθηκου, ἐμπεριδιέεται εἰς τοὺς πόδας
τοῦ Καλλίστρατου καὶ καταξοσχίζεται εἰς μυρία
κομμάτια. Ἡ ἀναξιοπάθεια τοῦ θαυμασίου τούτου
καλλιτεχνήματος τῆς ὠραίας Σουλτανίσσας ἐρεθίζει
ἔτι μᾶλλον τὸν ἐξημμένον θυμὸν τοῦ Καλλίστρατου,
ὡς ἐκκαίει τὴν πυρκαϊάν τὸ ἐπιχόμενον εἰς αὐτὴν
ἔλαιον, καὶ ἐνῶ ὁ πῖθηκος καθημαγμένος ἐσύρετο
πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ θαλάμου, ὁ Καλλίστρατος ἀρ-
πάζει βαρεῖαν ράβδον καὶ ἀρχίζει νὰ παίη ἐκ νέου
τὸν δυστυχῆ Ξοῦθ· ἀφοῦ δὲ ἀφήκεν αὐτὸν σχεδὸν ἡ-
μιθανῆ, ἐξικμασμένος καὶ ὀϊδῖος ὑπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ
τοῦ ἔαρου τῆς θλίψεως αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ
παρακειμένου σκίμποδος, ὅπου διέμεινεν ἀναίσθητος
καὶ ἀκίνητος ἡμίσειαν περίπου ὥραν· μόλις δὲ ἤσθάν-
θη, ὅτι ἐπαναλαμβάνει τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ ἐγερ-
θεὶς ἤρπασε τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενον ξίφος αὐ-
τοῦ καὶ ὤρμησε νὰ κατακερματίσῃ τὸν δυστυχῆ
Ξοῦθ· ἀλλὰ μόλις ὁ Καλλίστρατος εἶχε σύρει τὸ ξί-
φος, ὁ Ξοῦθ ἐγερθεὶς καὶ στάς ὄρθιος ἐπὶ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ « σ τὰ σου, λέγει πρὸς αὐτὸν, ἄφρων καὶ
μωρὲ νέε! ὡς δοῦλόν σου ἠδύνασο νὰ μέ-
μαστιγώσης κατὰ τὴν φαντασίαν σου, ἂν
καὶ πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ δὲν σοὶ εἶ-
ναι ἐπιτετραμμένον περισσότερον, οὔ-
τε δύνασαι νὰ ἐξουδενώσης τὴν ὑπαρ-
ξίν μου. »

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Καλλίστρατου, ἀκούσαντος τὸν
πῖθηκον νὰ λαλή ὡς ἄνθρωπος, ἀπελίθωσεν ὅλας

αὐτοῦ τὰς δυνάμεις· τὸ ξίφος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς
αὐτοῦ, καὶ τρέμων ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ
σκίμποδος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ
τοῦ πῖθηκου, ὅστις σοβαρῶς ἰστάμενος ἀντικρὺ τοῦ
Καλλίστρατου, ἀπέμασε τὸ αἷμα τῶν πληγῶν αὐ-
τοῦ διὰ τῶν κομματίων τοῦ ὠραίου ὠμολίνου, τὰ
ὁποῖα ἔρριπτε μετὰ περιφρονήσεως· βαθεῖα δὲ σιωπῆ
τινῶν λεπτῶν ἐκυρίευσεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τὴν
ὁποίαν ὁ Καλλίστρατος, συνελθὼν ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐκ-
πληξέως αὐτοῦ, διέκοψε πρῶτος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν Ξοῦθ « πῶς, λέγει, σὺ ζῶν ἄλογον καὶ ἀναίσθη-
τον, στερημένον λογικοῦ καὶ φωνῆς, ἠδυνήθης νὰ ὀμι-
λήσης κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν; ἢ μήπως εἶσαι κατα-
χθόνιος δαίμων ὑπὸ τὴν μορφήν πῖθηκου; » « ὄχι, ἀπε-
κρίθη σοβαρῶς καὶ σείων τὴν κεφαλὴν ὁ πῖθηκος
Ξοῦθ, « οὔτε δαίμων εἶμαι, οὔτε στερημένος λογικοῦ
καὶ αἰσθημάτων, ὡς σὺ νομίζεις· ποῖος δὲ εἶμαι καὶ
πῶς καὶ διατὶ εὐρίσκομαι ὑπὸ τὴν μορφήν πῖθηκου καὶ
ὑπὸ τὴν δεσποτείαν σου, θέλω σὲ εἰπεῖ αὔριον· διότι ἡ
μὲν ὁμίλια μου θέλει εἶσθαι ἐκτεταμένη καὶ σπουδαία,
ἀμφοτέροι δὲ ἔχομεν χρεῖαν ἀναπαύσεως, σὺ μὲν διὰ
νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τῆς ταραχῆς τῆς ἐκπληξέως σου, ἐγὼ
δὲ διὰ νὰ περιποιηθῶ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐπέφε-
ρες μὲν κατ' ἐμοῦ ἀδίκως, ἀλλ' αἰτίαις ὑπῆρχε πεπρω-
μένοι εἰς σὲ μὲν καὶ πολλοὺς ὁμοίους σου ῥ' ἀροῖξωσι
τὴν ὁδὸν τοῦ λογικοῦ, εἰς ἐμὲ δὲ ῥ' ἀναγγελλῶσι τὸ
πλησιάζον τέρας τῆς καταδίκης μου. Ἐν τοσοῦτῳ σὲ εἶ-
δοποιῶ, ὅτι σὲ συμφέρει τὰ μέγιστα νὰ κρύψῃς μετὰ
προσοχῆς τὴν περὶ τῶν σημερινῶν συμβάντων ἐκπλη-
ξιν καὶ ταραχὴν σου καὶ νὰ μὴν ἐμπιστευθῆς εἰς οὐ-
δένα τὴν διήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης σκηρῆς.
Ταῦτα λέγων ὁ πῖθηκος Ξοῦθ ἐξῆλθε σοβαρῶς ἀφή-
σας τὸν Καλλίστρατον βυθισμένον εἰς ληθαργικὴν
ἔκστασιν. (ἀκολουθεῖ).

Οἱ μὲν νέοι λέγουσιν αἰείποτε πᾶν ὅ,τι πράττου-
σιν, οἱ δὲ γέροντες πᾶν ὅ,τι ἔπραξαν, οἱ δὲ μωροὶ
πᾶν ὅ,τι μέλλουσι νὰ πράξωσιν.

Ἡ κολακεία ὁμοιάζει τὸ κίβδηλον νόμισμα· τὸ
ὁποῖον ζημιοῖ πάντοτε τὸν λαμβάνοντα.

Τῶ ὄντι ζῶν ἐστὶν ἄλογον ἄνευ οὐραῆς καὶ κερά-
των ὁ ἀνεπιστήμων καὶ ἄμουσος καὶ ἄτεχνος· εἰ δὲ
καὶ ζῆ μὴ ποοφαγῶν, τοῦτο ἀγαθῆ τύχῃ τοῖς ποο-
φάγοις ἐστὶ ζώσις. (Δ Γαλανοῦ μεταφ. ἐκ τοῦ
Ἰνδικοῦ)